

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 713 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Μιλᾷει ὁ Υἱὸς στὸν Πατέρα

Ἰκοῦμε νὰ μιλήη ὁ Χριστὸς στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ. Δέν μιλάει ἀπλῶς. Συνομιλεῖ. Προσεύχεται λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρικὸ Του Πάθος. Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ λέγεται εἰδικὰ αὐτὴ ἡ προσευχὴ, διότι σὲ λίγες ὥρες θά θυσιαζόταν. Θά γινόταν ὁ Ἀρχιερέας τοῦ Σταυροῦ, αὐτὸς πού προσφέρει καὶ προσφέρεται καὶ προσδέχεται.

● **Ἐρώτησις:** Θά μπορούσε νὰ μιλήση ἔτσι ὁ Ἰησοῦς, ἂν δέν ἦταν ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα, δηλαδή, ἂν δέν ἦταν Θεὸς ἀληθινός, ἂν δέν ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου; Ἄν βάλῃς τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου στό στόμα ἑνὸς ἀνθρώπου, θά ταίριαζαν;

● **Συγκρίνατε** τὴν προσευχὴ, πού δίδαξε ὁ Χριστὸς ἐμᾶς νὰ ἀπευθύνουμε ὡς ἄνθρωποι στὸν Θεὸ Πατέρα, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», μέ τὴν προσευχὴ πού ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, τὴν παραμονὴ τοῦ ἔκουσιου Του Πάθους.

● **Ἡ προσευχὴ ἡ δική μας,** τὸ «Πάτερ ἡμῶν», μιλάει γιὰ ἀνάγκη. Ἡ προσευχὴ, πού κάνει ὁ Χριστὸς, μιλάει γιὰ σχέσεις προσώπων ὁμοουσίων. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκες ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ Χριστὸς δέν ἔχει ἀνάγκη! Καὶ πῶς θά ἦταν δυνατὸν; Ὁ Θεὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἑαυτό Του; Λέει: «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμεν». Ὁ Χριστὸς δέν ἔχει ἀνάγκη. Ἔχει σχέσι. Καὶ ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ μέ τὸν Πατέρα εἶναι σχέσις ἀγάπης καὶ ἐνώσεως.

* * *

● **Τὸ κοινό,** πού ἔχει ἡ δική μας προσευχὴ μέ τὴν προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μόνο ἡ πρώτη λέξις: «Πάτερ»!

● **Ἐμεῖς ἀρχίζουμε:** «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

● **Ὁ Χριστὸς ἀρχίζει:** «Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα...». Ἐφτασε ἡ ὥρα, ἡ μεγάλη, ἡ μοναδικὴ ὥρα τῆς θυσίας. Ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ Πάθους. Ἡ ὥρα τῆς δόξας!

- Δέν λέει ὁ Χριστός «Πάτερ ἡμῶν».
- Γιατί; Διότι ἄλλου εἶδους Πατέρας εἶναι ὁ Θεός γιά τόν Χριστό, καί ἄλλου εἶδους Πατέρας εἶναι γιά τούς ἀνθρώπους.
- Γιά τόν Χριστό εἶναι Πατέρας κατ' οὐσίαν. Πατέρας δικός μας εἶναι κατὰ χάριν.
- Πατέρας τοῦ Χριστοῦ εἶναι κατὰ φύσιν. Πατέρας δικός μας εἶναι κατὰ υἱοθεσίαν.
- Ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τόν Μονογενῆ Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, αὐτοί ἀποκοτῶν τό δικαίωμα «τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν. α' 12).

* * *

- 1. Μιλáει ὁ Χριστός στόν Πατέρα.
- Ἄν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, θά μπορούσε νά ἔχη ἀπό τόν Θεό μία λέξι καί νά δίνη στούς ἀνθρώπους μία ἄλλη, ἐπίσης φοβερή λέξι.
- Ποιά ἡ λέξις, πού φαίνεται τί τοῦ δίνει ὁ Θεός Πατέρας; Εἶναι ἡ λέξις «ἐξουσία»: «Ἐδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώση αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. ιζ' 2).
- Ποιά ἡ λέξις, πού φαίνεται νά δίνη ὁ Χριστός στούς ἀνθρώπους; Ἡ αἰώνιος ζωή. Ἐξουσία! Ποιός ἄνθρωπος ἔχει ἐξουσία πάνω σέ ὅλα καί σέ ὅλους; Ὅλοι γιά λίγο ἐξουσιάζουν καί ὕστερα πεθαίνουν, ξεχνιοῦνται, κανένας δέν τούς θυμᾶται. Ὁ Χριστός εἶναι θεϊκή ἐξουσία. Καί χαρίζει στούς ἀνθρώπους τήν ἄλλη λέξι, τήν πιό γλυκειά: Ζωὴν αἰώνιον!
- 2. Μιλáει ὁ Χριστός στόν Πατέρα.
- Ἄν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, θά μπορούσε νά ταυτίσῃ τήν αἰώνια ζωή μέ τόν ἑαυτό Του; Οἱ ἄνθρωποι, ὅσο ἅγιοι καί ἄν εἶναι, μιλάνε γιά τήν αἰώνια ζωή, δέν εἶναι ἡ αἰώνια ζωή! Ὁ Χριστός εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Μαζί μέ τόν Χριστό θά ζοῦμε αἰώνια, ἄν βέβαια

φانوῦμε ἄξιοι. «Αὕτη ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰωάν. ιζ' 3).

- 3. Μιλáει ὁ Χριστός στόν Πατέρα.
- Ἄν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, θά μπορούσε νά δείξῃ ὡς οὐσία καί παρουσία Του ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Θεός Πατέρας; Μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νά πῆ στόν Θεό, «ὅλα τά δικά Σου εἶναι καί δικά μου, καί ὅλα τά δικά μου εἶναι καί δικά Σου». Ὁ Χριστός τό λέει: «Τά ἐμά πάντα σά ἐστί καί τά σά ἐμά» (Ἰωάν. ζ' 10).
- 4. Μιλáει ὁ Χριστός στόν Πατέρα.
- Μιλáει ὄχι μόνο γιά τή σχέσι Του μαζί Του, πού εἶναι σχέσις ὁμοουσιότητος. Μιλáει καί γιά τούς ἀνθρώπους. Μιλáει γιά τούς μαθητές Του. «Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς» (Ἰωάν. ζ' 11).
- Γιά ὅλους ἐμᾶς προσεύχεται.
- Νά τηρηθοῦμε. Νά διατηρηθοῦμε στήν πίστι.
- Νά μή ξεστρατήσουμε ἀπό αὐτά πού μάθαμε ἀπό τόν Ἰησοῦ.
- Νά διατηρήσουμε τήν ἐνότητα μεταξύ μας.
- Ἐνωμένοι μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, θά εἴμαστε ἐνωμένοι καί μεταξύ μας. Καί θά δοξάζεται τό ὄνομα, γιά τό ὁποῖο ἀγωνίστηκαν οἱ Πατέρες τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιά τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης

Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

(15 Αὐγούστου)

Ἔπρεπε γὰ πεθάνει;

Ἀνάβασις

Η ζωή εἶναι μία ἀνάβασις καί μία κατὰβασις. Μία προσγειώσις καί μία ἀπογειώσις. Ἄν δέν προσγειωθῆ ὁ ἀέτος, δέν θά ἀπογειωθῆ. Κι ἐκεῖνος, πού εἶναι ὑπόδειγμα προσγειώσεως καί ἀπογειώσεως, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Θέλησε καί κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό. Προσγειώθηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Πῶς λέγεται ἡ προσγειώσις τοῦ Θεοῦ; Σάρκωσις. Θέλησε καί ἀνέβηκε ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Πῶς λέγεται ἡ ἀνάβασίς του, ἡ ἀπογειώσις του; Ἀνάληψις. «Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καί ὁ ἀναβάς» (Ἐφ. δ' 10).

• Ὅταν ἀποφάσισε νά κατεβῆ, ἦταν ὁ μόνος Του. Μόνο Θεός.

• Ὅταν ἀποφάσισε νά ἀνεβῆ, δέν ἦταν πλέον ὁ μόνος. Ἦταν ὄχι μόνο Θεός, ἀλλά καί ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος. Ἀνέβασε μαζί Του τόν ἄνθρωπο, τήν ἀνθρωπίνη φύσι.

Αὐτή τήν ἀνθρωπίνη φύσι ὁ Θεός Λόγος τήν εἶχε λάβει ἀπό τήν Παναγία.

Ἦταν, λοιπόν, δυνατόν νά μήν ἀκολουθήσῃ καί ἡ Παναγία τό ἴδιο δρομολόγιο, πού ἀκολούθησε ὁ Υἱός καί Θεός της;

Εἶναι δυνατόν νά δώσῃς στό παιδί σου ἕνα ὄχημα, καί νά μή σέ ἀνεβάσῃ καί σένα στό ὄχημα αὐτό;

• Ἡ Παναγία ἔγινε τό ὄχημα νά κατεβῆ ὁ Θεός Λόγος ἀπό τόν οὐρανό. «Χαίρε ὄχημα πανάγιον, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός», ψάλλουμε στόν Ἀκάθιστο ὕμνο. Καί τώρα ὁ Υἱός της γίνεται τό ὄχημα, γιά ν' ἀνεβῆ ἡ Παναγία στόν οὐρανό.

• Ἀνάβασις τῆς Θεοτόκου! Αὐτό σημαίνει *Κοίμησις τῆς Παναγίας ἢ Μετάστασις τῆς Θεοτόκου*. Ἀνάβασις σέ ὕψη δυσθεώρητα.

Ποιός ἀνεβαίνει ψηλά;

Ὁ ὀρειβάτης, πού κατακτᾷ τήν κορυφή ἑνός βουνοῦ.

—Καί ἀπό τόν ὀρειβάτη ψηλότερα ὁ ἀεροπόρος, πού ξεπερνᾷ τά σύννεφα.

—Καί ἀπό τόν ἀεροπόρο ψηλότερα ὁ Ἡλίας ὁ προφήτης (Δ' Βασ. β' 4).

—Καί ἀπό τόν Ἡλία ψηλότερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἔφτασε «ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. ιβ' 2).

—Καί ἀπό τόν Παῦλο ψηλότερα οἱ ἄγγελοι.

—Καί ἀπό τοὺς ἄγγελους ψηλότερα; Ἕνας μόνος ἄνθρωπος, ἡ Παναγία, ἡ «ὕψηλότερα τῶν οὐρανῶν καί καθαρώτερα λαμπηδόνων ἡλιακῶν».

• Ἡ Παναγία εἶναι ἡ «πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν». Λέει ὁ ἱερός Δαμασκηνός: «Οὐ γάρ ὡς Ἡλίας εἰς τόν οὐρανόν ἀνελήλυθας. Οὐχ ὡς Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ μετεβιβάσθης, ἀλλ' ἕως αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ σου ἔφθασας, αὐτόπτως ὀρῶσα καί χαίρουσα καί σὺν πολλῇ καί ἀφάτῳ παρεστῶσα τῇ παρρησίᾳ... κόσμον εὐλογῶσα, τά σύμπαντα ἀγιάζουσα· τοῖς κάμνουσιν ἄνεσις, τοῖς πενθοῦσι παράκλησις, τοῖς νοσοῦσιν ἰασις...» (Ἰδέ βιβλ. «Θεοτόκος», σελ. 134).

Ἡ Παναγία κατέχει δύο ρεκόρ ὕψους.

• Τό ἕνα, ὅταν ἦταν στή γῆ. Εἶναι τό ρεκόρ τῆς ἀγιότητος. Ἀξεπέραστο ρεκόρ. Κανένας δέν μπορεῖ νά τό καταρρίψῃ.

• Τό άλλο, στόν οὐρανό. Εἶναι τό ρεκόρ τῆς θεώσεως.

Τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς της γιορτάζουμε τὴν κατάκτησι αὐτοῦ τοῦ δευτέρου ρεκόρ. Ἡ Παναγία ἀνέβηκε σέ τέτοιο οὐράνιο ὕψος, πού κανένας ἄλλος οὔτε ἀνέβηκε οὔτε θ' ἀνεβῆ.

Ἀνέβηκε, ἐπειδὴ κατέβηκε. Ἀπογειώθηκε σέ ὕψη δόξας, ἐπειδὴ προσγειώθηκε σέ βάθη ταπεινώσεως. Ὁ Θεός «ὑψωσε ταπεινούς» (Λουκ. α' 52). Ἡ ταπεινή Κόρη τῆς Ναζαρέτ ἀνυψώθηκε καί ἔγινε ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν.

Ἀπό τό θάνατο στή ζωή

Ὅλα αὐτά κάπως τά κατανοοῦμε. Ἐκεῖνο, πού πολλοί δέν καταλαβαίνουν, εἶναι ὁ θάνατος τῆς Παναγίας.

Ἦταν -λένε- ἀνάγκη νά πεθάνῃ ἡ Παναγία; Δέν μποροῦσε ὁ Θεός καί Υἱός της νά τὴν παραλάβῃ ζωντανή καί νά μὴ διέλθῃ ἀπό τό θάνατο;

Γιατί πέθανε;

Ἡ ζωή, κάθε ζωή, περνάει ἀπό τό θάνατο. Καί κάθε θάνατος περνάει ἀπό τὴ ζωή.

— Περνάει ἀπό τόν τάφο τῆς μητρικῆς κοιλίας τό παιδί, γιὰ νά βγῆ στή ζωή.

— Περνάει ἀπό τόν τάφο τῆς γῆς ὁ σπόρος, γιὰ νά βγῆ στήν ἄνοιξι τῆς καρποφορίας.

— Περνάει ἀπό τὴ δύσι ὁ ἥλιος, γιὰ νά βγῆ στήν ἀνατολή.

— Καί ὁ ἥλιος, πού ὀνομάζεται Παναγία, «ἡ γυνή ἡ περιβεβλημένη τόν ἥλιον» (Ἀποκ. ιβ' 1), ἔπρεπε νά περάσῃ ἀπό τὴν δύσι, γιὰ νά βγῆ στήν ἀνατολή τῆς ἀνέσπερης μέρας, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὡσπερ οὗτος ὁ ὀλολαμπής καί πολύφωτος ἥλιος ἀπό τοῦ σεληνιαίου

πρός μικρόν κρυπτόμενος σώματος, δοκεῖ μὲν πως ἐκλιμπάνειν καί τῷ ζόφῳ καλύπτεσθαι καί τῆς αἴγλης ἀναλαμβάνειν τό σκότος, ὅμως αὐτός τοῦ οἰκείου φωτός οὐκ ἐξίσταται, οὕτω καί σύ, ἡ πηγὴ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, ἡ ἀένας, ὁ ἀδαπάνητος αὐτοζωῆς θησαυρός, εἰ καί πρὸς τι χρονικόν διάστημα καλύπτῃ σωματικῶς τῷ θανάτῳ, ἀλλά βρούεις ἀφθόνως ἡμῖν φωτός...» («Θεοτόκος», σελ. 130-132).

• Κλαῖς καί θρηνεῖς, ὅταν ὁ ἥλιος δύῃ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ξέρεις, ὅτι μετὰ τὴ δύσι θά ξανάρθῃ ἡ ἀνατολή. Ἔτσι καί σύ, ὁ πιστός χριστιανός, πού πιστεύεις στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, στήν μετὰ στασι τῆς Παναγίας, στήν κοίμησι τῶν Ἁγίων, νά μὴ κλαῖς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος σου κλείνῃ τὰ μάτια. Ἐφτασε ἡ δύσις του. Ἀλλά κάθε δύσις σημαίνει καί μία ἀνατολή. Στό ἄλλο ἡμισφαίριο τῆς ζωῆς ἀνατέλλει.

• Νά, λοιπόν, γιατί καί ἡ Παναγία Θεοτόκος μέ τό ἴδιο πορθμεῖο πέρασε στήν ἀντίπερα ὄχθη τῆς αἰωνιότητος· μέ τό πορθμεῖο τοῦ θανάτου. «Ὁ πάλαι βδελυκτός καί μισούμενος θάνατος, νῦν εὐφημεῖται καί μακαρίζεται. Ὁ πάλαι πένθους καί κατηφείας, δακρύων τε καί σκυθρωπότητος πρόξενος, νῦν χαρᾶς ἀναδέδεικται αἵτιος καί πανηγύρεως ἔμπλεως» (Δαμασκηνός. «Θεοτόκος», σελ. 136).

Πέθανε καί ὁ Υἱός της

Γιατί πέρασε καί ἡ Παναγία ἀπό τό θάνατο;

Διότι δέν εἶναι ἀνώτερη ἀπό τόν Υἱό καί Θεό της. Ἀφοῦ ὁ Υἱός της, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πέθανε καί ἐτάφη «κατὰ τάς Γραφάς» (Α' Κορ. ιε' 3), πῶς ἦταν δυνατόν νά μὴ πεθάνῃ καί νά μὴ ταφῆ καί ἡ Θεοτόκος, πού εἶναι μὲν

Παναγία, ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς;

- Πολλές φορές θέλουμε νά γινώμαστε ἀνώτεροι ἀπό τόν Χριστό! Ὁ Χριστός πόνεσε, ἐμεῖς δέν θέλουμε νά πονᾶμε! Ὁ Χριστός πέθανε ὀδυνηρό θάνατο, ἐμεῖς γογγύζουμε γιά τό θάνατο κάποιου δικοῦ μας προσώπου ἢ δέν σκεπτόμαστε, ὅτι κι ἐμεῖς ὅπως-δήποτε θά πεθάνουμε.

- Πολλές φορές θέλουμε νά βροῦμε δικό μας δρόμο, ν' ἀνεβροῦμε στόν οὐρανό. Δέν ὑπάρχει!

Ἵποχρεωτικά θά περάσουμε ἀπό τόν δρόμο τοῦ Σταυροῦ καί ἀπό τά διόδια τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι στά διόδια δέν σταματᾶμε. Συνεχίζουμε τό ταξίδι.

Ἔτσι καί ἡ Παναγία δέν σταμάτησε στά διόδια τοῦ θανάτου. Συνέχισε τήν πορεία.

- Ἔπρεπε νά πεθάνη, ὅπως πέθανε ὁ Υἱός της. Ἀλλ' ὅπως ὁ Υἱός της μετά ἀπό τρεῖς μέρες ἀνέστη, ἔτσι καί ἡ Μητέρα Του μετά ἀπό τριήμερη ταφή μετέστη. «Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν διὰ μέσου θανάτου ἄγεται!» (Δαμασκηνός: «Θεοτόκος», σελ. 128).

- Δέν ἦταν δυνατόν γιά πολύ ἢ νύκτα καί ὁ τάφος νά κρατήσουν, νά κατακρατήσουν τήν Μητέρα τῆς ζωῆς. «Τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ Ζωῆς Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν» (κοντάκιο ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως).

Τό νερό τότε βγαίνει καθαρό καί κρυστάλλινο ἀπό τήν πηγὴ, ὅταν περάση πρῶτα ἀπό τά διυλιστήρια τῆς γῆς, ἀπό τήν ἠσυχία στά σπλάγχνα τῆς γῆς. Ἔτσι καί ἡ ζωὴ τῆς Ἵπεραγίας Θεοτόκου ἔγινε ἀέναος πηγὴ, ἀφοῦ πέρασε γιά λίγο ἀπό τή σιωπὴ τοῦ τάφου, ἀπό τό διυλιστήριο τῆς γῆς, γιά νά ξεπηδήση στόν Οὐρανό.

Ντύθηκε τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας

Ἐπιμένουν πολλοί:

—Μά ἦταν ἀνάγκη νά πεθάνη καί ἡ Παναγία;

Ναί! Ἡ ἀλλαγὴ ἀπαιτοῦσε κάποιον κρύψιμο. Ποιά ἀλλαγὴ; Ἐκείνη, γιά τὴν ὁποία μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό 15ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς.

- Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ ντυμένος τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Ὁ Διάβολος ὁμως κρύφτηκε ὑπουλα μέσα στό ὠραιότερο πτηνό τοῦ παραδείσου (ἔτσι ἦταν ὁ ὄφις πρὸ τῆς πτώσεως), γιά νά ξεντύση τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας καί νά τὸν ντύση μέ τὴ στολὴ τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.

- Ἔρχεται κατόπιν ὁ Θεὸς Λόγος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καί κρύβεται ἀπὸ ἄκρα οἰκονομία καί συγκατάβασι μέσα στόν ὠραιότερο ἄνθρωπο, τὴ Μαρία τὴν Παρθένο, γιά νά ξαναντύση τὸν ἄνθρωπο μέ τὴ θεοῦφαντη στολὴ τῆς ἀφθαρσίας.

- Γιά νά περιβληθοῦμε ἐμεῖς τὴ στολὴ τῆς θεώσεως, Ἐκεῖνος, ὁ Θεός, «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἰμάτιον» (Ψαλμ. 103,2), ντύθηκε μέ τὴ στολὴ, πού ποτέ Του δέν εἶχε φορέσει. Ντύθηκε τὴ στολὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί ἐμφανίστηκε ὡς ἄνθρωπος.

Μέσα σέ ποιὸ χῶρο φόρεσε ὁ Χριστός τὴ στολὴ τῆς ἀνθρωπότητας; Μέσα στόν τάφο τῆς παρθενικῆς νηδύος τῆς Θεοτόκου.

Ἔτσι τώρα καί ἡ Παναγία κλείνεται γιά λίγο μέσα στόν τάφο τῆς Γεθσημανῆ, γιά νά φορέση τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας.

—Τί συμβαίνει πολλές φορές μέ ἐπίσημες κυρίες;

Προκειμένου ν' αλλάξουν φόρεμα, κλειδώνονται για λίγο στά ιδιαίτερα διαμερίσματά τους.

Κάπως έτσι ἄς φανταστοῦμε τὴν Παναγία. Εἶναι ἡ πρώτη Κυρία, ἡ Βασίλισσα. Προκειμένου, λοιπόν, νά παρουσιασθῆ στοὺς γάμους τοῦ Υἱοῦ τῆς, στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, κλείνεται, τρόπον τινά, γιὰ λίγο στό θάλαμο τῆς γῆς, στόν τάφο. Ἐκεῖ ἀλλάζει σωματική στολή. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ στολῆς: «Δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α΄ Κορ. ιε' 53).

• Κάποτε ὅλοι οἱ νεκροὶ θά ντυθοῦν τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας· ὅλοι ἐκεῖνοι πού πέθαναν «ἐν Κυρίῳ».

• Ἀπλῶς ἡ στολὴ τῆς Παναγίας ἐτοιμάστηκε νωρίτερα, κατ' ἀπόλυτη προτεραιότητα.

Φόρος θανάτου

Γιατί ἔπρεπε νά πεθάνη καί ἡ Παναγία;

• Γιά νά φανῆ, ὅτι ἦταν ἀληθινὰ ἄνθρωπος, σάν καί μᾶς.

Ἔτσι λέγεται θεωρητικά· στήν πραγματικότητα βέβαια παρατηροῦμε πολλές ἀνισότητες, πολλές ἀδικίες καί διακρίσεις.

Ἀπόλυτη ἰσότητα ὑπάρχει μόνο ἀπέναντι σ' ἓνα νόμο: στό νόμο τοῦ θανάτου. Ὑπάρχει ἄνθρωπος, πού δέν θά πληρώσῃ τό φόρο τοῦ θανάτου; Ἀποκλείεται ἡ φοροδιαφυγὴ ἀπό τόν θάνατο.

• Ἡ Παναγία, λοιπόν, ὡς ἄνθρωπος, πλήρωσε τό «κοινόν τοῖς ἀνθρώποις χρέος».

Συνέβηκε ὁμως μέ τὴν Παναγία ὅ,τι συμβαίνει πολλές φορές μέ τὴν Ἐφο-

ρία. Σέ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐπιστρέφονται κάποιοι φόροι. Πότε; Ὅταν ὁ φορολογούμενος ἔχη κάνει πολλές δωρεές.

Ἡ Παναγία ἔκανε στόν κόσμο τὴ μεγαλύτερη δωρεά. Μᾶς δώρισε τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτῆ. Μᾶς δώρισε τόν Ἰησοῦ Χριστό.

• Ἀλλά καί κάτι ἄλλο ἰσχύει ἐν προκειμένῳ. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ φόρος τῆς ἁμαρτίας. «Τὰ γὰρ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ' 23). Ἡ Παναγία εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, πού δέν εἶχε ἁμαρτίες. Εἶναι ἡ *Κεχαριτωμένη*, ἡ «κεκαθαρμένη», αὐτὴ πού καθαρίστηκε καί ἀπό τὴν προπατορική ἁμαρτία κατὰ τὴ στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Τὴν φορολόγησε, λοιπόν, καί αὐτὴν ὁ θάνατος, παίρνοντας πρὸς στιγμὴν νεκρὸ τό ἄχραντο σῶμα τῆς. Ἀλλά μόλις διαπιστώθηκε τό... λάθος, τό σῶμα ἐπεστράφη!

• Στὴν περίπτωσι τῆς Θεοτόκου ἡ ἐκδημία τοῦ σώματος ἔγινε ἐνδημία τοῦ σώματος.

Ὅταν φεύγῃς ἀπὸ ἓνα δῆμο, μεταβαίνεις σέ ἄλλο δῆμο, ὅπου καί γίνεσαι δημότης. Κάποτε ὅλοι θά ἐκδημήσουμε. Θά σβῆσῃ τό ὄνομά μας ἀπὸ τό ληξιαρχεῖο τῆς γῆς. Τὴ στιγμή ἐκείνη ἓνα χέρι ἀγγελικὸ γράφει τό ὄνομα τοῦ πιστοῦ στά βιβλία τοῦ Οὐρανοῦ. Γίνεται *δημότης τοῦ οὐρανοῦ*. «Ἐκδημοῦντες ἐκ τοῦ σώματος ἐνδημοῦμεν πρὸς τόν Κύριον» (Β΄ Κορ. ε' 8).

Μυστήριο

Τὰ ἐρωτήματα γύρω ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας δέν τελιώνουν. Μερικοὶ κάνουν ἀκόμα τό ἐξῆς ἐρώτημα:

—Πῶς, ἀφοῦ πέθανε ἡ Παναγία, ἔ-

στω και για τρεις ημέρες, τό σῶμα της δέν υπέστη καμμιά φθορά, ἀλλά παρέμεινε ἄφθορο;

Πρόκειται για ἕνα ἀκόμα μυστήριο.

• Ὅσοι δέχονται τό μεγάλο μυστήριο, δέν ἀμφισβητοῦν τό μικρό μυστήριο.

Ἄν κάποιος πυροσβέστης φοράη ἀμίαντη στολή και κατορθῶνῃ νά περνώη ἀπό ὀλόκληρο καιόμενο δάσος ἄθικτος, δέν μπορεῖ νά περάσῃ ἄθικτος και ἀπό κάποιο πυροτέχνημα, πού θά τοῦ ρίξουν;

Τήν Παναγία τήν ἄγγιξε ὅλη ἡ φωτιά τῆς Θεότητος, και ὅμως δέν κάηκε. Πῶς τώρα θά καιγόταν ἀπό τό πυροτέχνημα τοῦ θανάτου; Τό πρῶτο εἶναι τό μεγάλο, τό δεύτερο τό μικρό μυστήριο.

• Ποιός εἶναι δυνατότερος, ὁ Θεός ἢ ὁ Διάβολος; Ἄν, λοιπόν, ἡ φωτιά τῆς Θεότητος δέν ἔκαψε τήν Παναγία, θά τήν ἔκαιγε τό πυροτέχνημα τοῦ Διαβόλου; Ὁ θάνατος εἶναι ἀπλῶς τό πυροτέχνημα τοῦ Διαβόλου.

• Τό σῶμα τῆς Θεοτόκου, πού παρέμεινε ἀλώβητο ἀπό τό βέλος τῆς ἁμαρτίας, παρέμεινε και ἀδιαπέραστο ἀπό τό βέλος τοῦ θανάτου.

• Μοναδικός ἄνθρωπος ἡ Παναγία, πού, ἐνῶ γένησε, παρέμεινε παρθένος. Μοναδικός ἄνθρωπος, πού, ἐνῶ θάφτηκε, παρέμενε ζωντανή. Λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ἡ γάρ τικτοῦσης ἀλώβητος ἡ παρθενία διέμεινε, ταύτης μεθισταμένης ἀδιάλυτον τό σῶμα πεφύλακται» («Θεοτόκος», σελ. 130).

Προστασία

• Ἡ Παναγία εἶναι ρύστης και προστατής. Στήν προστασία της καταφεύγουμε σέ ὅλους τούς κινδύνους.

• Ἄν βρισκόμασταν κυκλωμένοι ἀπό σκυλάκια, πού γαυγίζουν και ἀπό ἕνα λύκο πεινασμένο, πού εἶναι ἔτοιμος νά μάς κατασπαράξῃ, τί θά φοβόμασταν περισσότερο; Ἀσφαλῶς τό λύκο. Ἄπ' αὐτοῦ τῆς μανίας θά ζητούσαμε κυρίως προστασία.

Στή ζωή ὑπάρχουν κίνδυνοι πολλοί, θλίψεις, ἀρρώστειες, οἰκογενειακά προβλήματα, οἰκονομικές δυσκολίες, πόνοι, δοκιμασίες, συκοφαντίες. Ὅλα αὐτά εἶναι σάν τά σκυλάκια, πού γαυγίζουν. Ἄς ζητᾶμε ἀπό τήν Παναγία προστασία και σωτηρία ἀπό ὅλα αὐτά· γιατί ὄχι; Ἀλλά περισσότερο κινδυνεύουμε ἀπό τόν λύκο, πού θά μάς κατασπαράξῃ. Εἶναι ἡ ἁμαρτία, πού γεννᾷ τό θάνατο.

• Μᾶς φοβίζουν ἡ ἁμαρτία και ὁ θάνατος;

• Τήν ἁμαρτία τήν ἐξουδετερώνει ἡ μετάνοια.

• Τόν θάνατο δέν τόν φοβᾶται ὁ πιστός, πού ἀγωνίζεται και καθημερινά μετανοεῖ, διότι γι' αὐτόν δέν ὑπάρχει θάνατος. Κοίμησι ἐορτάζουμε.

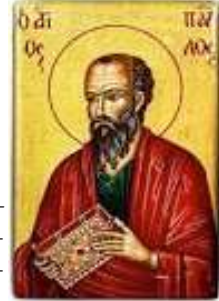
— Παναγία! Δίνε μας πίστι νά νικᾶμε τόν φόβο τοῦ θανάτου. Δίνε μας δύναμι, ὥστε ἐλεύθεροι νά βαδίζουμε πρὸς τά ὕψη τῆς δικῆς σου μεταστάσεως.

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἀπόστολος Παῦλος καὶ λατρεία

Ἐπίδειξις ἢ προσευχή;

Ο λόγος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὴ σημαντικὴ του. Εἶναι ὁ συγκεκριμένος ἦχος, ὁ συγκεκριμένος λόγος, τὸ συγκεκριμένο σάλπισμα, ἡ συγκεκριμένη προτροπή, ὁ συγκεκριμένος ἔλεγχος, ἡ συγκεκριμένη πνευματικὴ διέγερσις.

- Πόσες φορές βγαίνει ὁ λειτουργὸς στὴν ὠραία πύλη καὶ λέγει: «Πρόσχωμεν»! Αὐτὸ τὸ «Πρόσχωμεν» εἶναι παράγγελμα. Εἶναι σάλπισμα. Σέ ἔντασι καλεῖται ἡ προσοχή. Οἱ πιστοὶ εἰκονίζουσαν «τὰ χερουβεὶμ». Ἐτοιμάζονται νὰ ὑποδεχθοῦν «τὸν Βασιλέα τῶν ὄλων». Ἀλλὰ πῶς;

- Πῶς θὰ προσέξουν τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ὅταν ἡ μουσικομανία τοῦ ψάλτη, μετατρέπη τὸ θεόπνευστο ἀνάγνωσμα σέ μουσικὴ ἐπίδειξι;

- Πῶς θὰ προσέξουν τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπήν, ὅταν ἡ καλλιφωνία τοῦ λειτουργοῦ μετατρέπη τὸν λόγον τοῦ Κυρίου σέ μουσικὴ εὐκαιρία ἐπιδείξεως;

- Πῶς θὰ προσέξουν τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ὅταν δέν λέγονται εὐκρινῶς οἱ εὐχές ἢ ὅταν ἀποσπᾶται ἡ προσοχή με δευτερεύοντα πράγματα;

Πνεῦμα καὶ διάνοια

Μία μετάληψις εἶναι καὶ τὰ λεγόμενα καὶ ψαλλόμενα. Προσεύχεται ὁ ἕνας, ὁ λειτουργὸς, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὄχι μόνο με τὸ δικό του πνεῦμα, με τὸ δικό του χάρισμα, ὄχι μόνο καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνος γλυκαίνεται, ὄχι μόνο καθὼς ἐκεῖνος ζῆ ἢ καὶ γνωρίζει, ἀλλὰ κυρίως με κίνητρο τὴν ἀγάπην καὶ σκοπὸ τὴν ἀγιότητα. Προσεύχεται ἔτσι, ὥστε νὰ νοοῦν ὅλοι οἱ ἀκούοντες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ ὅπωςδήποτε νὰ συμπροσεύχωνται: «Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοῦ. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοῦ» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 15).

- Ὅσα λέω στὴν κοινὴν προσευχήν, δέν ἀνῆκουν σέ μένα. Ἀνῆκουν στὴν Ἐκκλησίαν. Ἀποσκοποῦν στὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κατανόησις τῶν λεγομένων ὁδηγεῖ στὴ συνειδητὴ μετοχήν στὴν ἀνάστασις, στὴν ὅλην ζωὴν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι τὸ Ἀμήν

Ὅταν λειτουργοῦμε ὡς σῶμα Χριστοῦ μέσα στὴν κοινὴν λατρεία, δέν πρέπει νὰ λησμονοῦμε τὸν ἄλλον, ἀκόμα καὶ τὸν «ιδιώτην», δηλαδή, τὸν ἀπλό χριστιανό, τὸν λαϊκό, τὴν τελευταία γρηούλα, πού ἔρχεται με εὐλάβεια στό ναό, σάν τὴν προφήτιδα Ἄννα, τὸ μικρὸ παιδί, πού πρέπει νὰ τὸ σαγηνεύσουμε, γιὰ νὰ ἔρχεται τρέχοντας στὴν Ἐκκλησίαν. «Ἐάν εὐλογῆσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ιδιώτου πῶς ἐρεῖ τὸ Ἀμήν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; Ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε. Σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 16-17).

- Ὁ λαὸς δέν εἶναι ξένος. Δέν εἶναι ἀπλῶς θαυμαστής μουσικῆς ἢ τῆς φωνῆς τοῦ λειτουργοῦ. Δέν εἶναι ἀπλῶς θεατὴς χρυσοποικιλτων ἀμφίων ἢ σκευῶν. Εἶναι ὁ ἀδελφός ἐν Χριστῷ, πού βρίσκεται στό... ἀριστερό ἀναλόγιον.

● Στο δεξιό ἀναλόγιο ὁ λειτουργός. Ἀπαγγέλλει τίς εὐχές, ἐκφωνεῖ. Στό ἀριστερό ὁ λαός. Ἀντιφωνικά ἀπαντᾷ. Γιὰ ν' ἀπαντήση ὁμως, ἀκόμα καί τό «Ἀμήν» νά πῆ, πρέπει νά γνωρίζη τί εἶπε ὁ λειτουργός.

Τρελλοί ἢ λογικοί;

Μιλáει καί γιά τρελλούς ὁ Παῦλος! Ὡς τέτοιους ἐννοεῖ ὄσους εἶχαν *μανία* νά μιλάνε ἀκαταλαβίστικα, ὅπως τότε μέ τή γλωσσολαλία. Τό «*τρελλοί*» ἐδῶ δέν εἶναι, ὅπως σέ ἄλλη περίπτωσι, τιμητικός τίτλος. Ὁ κόσμος θεωροῦσε τοὺς χριστιανούς «*μωρούς*». «Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν» (Α' Κορ. δ' 10). Μία τέτοια μωρία εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικώτερη σοφία (Α' Κορ. α' 25). Ἄλλο νά σέ λένε «*τρελλό*», γιατί πιστεύεις στόν Χριστό, καί ἄλλο νά σέ λένε «*τρελλό*», γιατί κάνεις πράγματα ἀκατανόητα στή λογική καί ἄσκοπα στήν πίστι.

● Στήν περίπτωσι τῶν *γλωσσολαλούντων*, πού ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον σηκώνονταν καί ἔβγαζαν *ἄναρθρες κραυγές*, ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἐντύπωσις, πού προκαλοῦσαν σ' ὅποιους γιά πρώτη φορά ἔμπαιναν στή λατρευτική σύναξι. «*Εάν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τό αὐτό καί πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δέ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;*» (Α' Κορ. ιδ' 23). Μά ἦσαν τρελλοί; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἦσαν ὁμως *μανιακοί*. Καί *μανία* τους ἦταν ἡ *ἐπίδειξις*. Δέν θέλει ὁ Παῦλος ἀθλιότητα. Θέλει *ἀγιότητα!*

● Βλέπουμε καί σήμερα ἀνθρώπους, πού δέν ἔχουν μεγάλη σχέση μέ τὰ ἐκκλησιαστικά, ὅταν βρεθοῦν στό χωρο τοῦ ναοῦ, μέ τὰ ὅσα ἀκαταλαβίστικα ἀκοῦνε καί μέ τὰ ὅσα ἐπιδεικτικά παρατηροῦν, μένουν «*ἐνεοί*». Σάν νά λένε:

—*Τί συμβαίνει; Τί ἔπαθαν ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ μέσα; Πῶς κοκκορεύεται ἐκεῖνος, πού στό ψαλτήρι ἔχει κολλημένο στό στόμα του ἕνα μικρόφωνο; Ψῶνιο εἶναι; Πῶς παρελαύνουν μέ τόσο μεγαλόπρεπες ἐμφανίσεις τόσοι κληρικοί; Ὅλα αὐτὰ θυμίζουν σέ τίποτε τόν ταπεινὸ Ἰησοῦ Χριστό;*

● Ἄς μή φανοῦν αὐτὰ ὑπερβολικά. Ἡ *ἐπιδειξιomanία* εἶναι τρέλλα.

Οἰκοδομή

Προτιμᾷ τήν οἰκοδομή τῶν πιστῶν ὁ Παῦλος. Ἀλλοίμονο, ἂν ἡ λατρευτική σύναξις μοιάζη μέ «*παζάρι*»! Καί τήν εἰκόνα αὐτή τήν συναντᾶμε ὄχι μόνο στά πανηγύρια, ἀλλά καί στίς ἐνορίες, ὅπου ὁ λειτουργός δέν ἀγωνίζεται γιά τήν τάξι, τήν ἱεροπρέπεια καί τήν *κατάνυξι*.

● Ἐνα ποθεῖ ὁ ἅγιος: «*Ἴνα Χριστόν κερδήσω*» (Φιλίπ. γ' 8)! Γίνετε ἅγιοι, ὄχι χαρισματοῦχοι. Γίνετε μιμητές τοῦ Χριστοῦ. Τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό τόν θαυμάζουμε γιά δύο κυρίως χαρίσματα.

● Ἡ *Ἀγάπη* τό ἕνα χάρισμα. Ἡ ἀγάπη τόν ἔκανε νά θυσιάσῃ τή δική του μοναχική ἡσυχία καί νά ριχτῇ στήν περιπέτεια τῆς ἱεραποστολῆς. Ἡ ἀγάπη τόν ἔκανε νά μιλάῃ ἀπλᾶ καί κατανοητά. Εἶναι ἡ κένωσις τῆς ἀγάπης (Α' Κορ. ιδ' 19).

● Τό ἄλλο χάρισμα εἶναι ἐκεῖνο, πού καταξιώνει τόν χαρισματοῦχο νά γίνῃ μέτοχος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Εἶναι τό *Μαρτύριο*. «*Ἡμῖν ἐχαρίσθη οὐ μόνον τό εἰς Χριστόν πιστεῦειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν*» (Φιλίπ. α' 29).

Λόγος καί αἷμα, νά τί εἶναι ἡ λατρεία μας. Λόγο καί αἷμα, νά τί πρόσφερε ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Τό ὄνομα τῆς σωτηρίας Ρωμ. 1' 12-13

Κοινός Σωτήρας, γιά ὅλους (στ. 12)

Καί στά τρία χωρία τῆς περικοπῆς (στ. 11, 12, 13) ὁ Παῦλος χρησιμοποιοῖ τό «*πᾶς*». Ὁ Θεός εἶναι πατέρας ὅλων. Ὁ Χριστός εἶναι Σωτήρας ὅλων. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κιβωτός σωτηρίας γιά ὅλους. Δέν κάνει διακρίσεις ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη Του εἶναι γιά ὅλους ἀνοικτή. Ἡ ἀγάπη Του σ' αὐτή τή ζωή δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τή δικαιοσύνη, διότι τό θέμα τῆς δικαιοσύνης τό ἔχει φορτωθῆ μόνος του ὁ Χριστός. Πληρώνει Ἐκεῖνος τή δικαιοσύνη, γιά νά εἰσπράτουμε ἡμεῖς τήν ἀγάπη. Στήν ἄλλη ζωή θά εἰσπράξουμε ἡμεῖς τή δικαιοσύνη, ἐπί τῆ βάσει τῆς ἀγάπης μας.

Τήν καθολική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *«Ὁὐ γάρ ἔστι διαστολή Ἰουδαίου τε καί Ἑλλῆνος· ὁ γάρ αὐτός Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν»* (στ. 12). Δηλαδή: Δέν ὑπάρχει διάκρισις μεταξύ Ἰουδαίου καί Ἑλλῆνος (εἰδωλόλατρη). Διότι ὁ αὐτός εἶναι Κύριος ὅλων καί παρέχει τόν πλοῦτο τῆς σωτηρίας σέ ὅλους, ὅσοι Τόν ἐπικαλοῦνται.

Τῆς πτώσεως συνέπεια ὑπῆρξε καί ὁ δικασμός τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι ἀπλῶς δισεπάρησαν, ἀλλά καί δικάστηκαν. Στενά κυκλώματα παρατηροῦνται καί στίς διάφορες πολιτεῖες τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ, ἀλλά καί στοὺς Ἰουδαίους. Ὁ δικασμός εἶχε ὑψώσει τείχη πανύψηλα.

• Οἱ Ἰουδαῖοι ἦταν ἀδιανόητο νά δεχθοῦν μῆτι μέ τούς ἐθνικούς, ἀκόμα καί μέ τούς Σαμαρεῖτες.

• Οἱ Ἑλλῆνες ἦταν ἀδιανόητο νά δε-

χθοῦν σέ κοινωνία «μὴ Ἑλλῆνας», πού τούς ἀποκαλοῦσαν «βαρβάρους».

• Οἱ «κύριοι», τ' ἀφεντικά, ἦταν ἀδιανόητο νά συναγελαστοῦν μέ τούς «δούλους», πού τούς θεωροῦσαν ἀνθρώπους ὄχι ἀπλῶς δευτέρας, ἀλλ' ἐσχάτης κατηγορίας.

• Οἱ ἄνδρες ἦταν ἀδιανόητο νά δεχθοῦν, ὅτι ἔχουν ἴσα δικαιώματα μέ τίς γυναῖκες. Οἱ διακρίσεις αὐτές εἶχαν παγιωθῆ τόσο πολύ, ὥστε κάθε σπάσιμό τους νά προκαλῆ ἢ ἀντιδράσεις ἢ κατάπληξι. Ἄς θυμηθοῦμε τό θαυμασμό, πού δοκίμασαν οἱ μαθητές, ὅταν εἶδαν τόν Κύριο νά μιλάει μέ μία γυναῖκα (Ἰωάν. δ' 27).

Σέ ἐποχή, λοιπόν, ἐξάρσεως τῶν διακρίσεων ἔρχεται ὁ Χριστός καί κηρύττει τήν πανανθρώπινη ἰσότητα καί ἀδελφωσύνη. Τό πρῶτο γκρέμισμα τοῦ τείχους τῶν διακρίσεων ἔγινε μέ τή σάρκωσι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Προσέλαβε ὅλους τούς ἀνθρώπους, χωρίς διάκρισι. Στή συνέχεια ἡ Ἐκκλησία ἀνοίγει τίς πύλες τῆς σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀρκεῖ νά πιστεύουν στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Χρειαῖστικε μάλιστα εἰδική ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ στόν Πέτρο, πού προσπαθοῦσαν οἱ ἰουδαῖζοντες νά προσεταιρισθοῦν στή ρατσιστική τους θεωρία (Πράξ. κεφ. 1' καί 1α').

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, *«τό στόμα τοῦ Χριστοῦ»*, ἐπανελημμένως διακηρύσσει τήν ἰσότητα καί τήν ἐνότητα ὅλων «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

• Δέν ὑπάρχει διαστολή μεταξύ Ἰουδαίου καί Ἑλλῆνος. Ἡ Ἀγάπη ἔκανε τή μεγάλη συστολή. Ὁ Θεός, πού δέν Τόν χωροῦν οἱ οὐρανοί, κώρεσε στή μήτρα τῆς Παρθένου. Χωράει στήν καρδιά κάθε πιστοῦ. Αὐτή ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη ἐπιτελεῖ καί τή συστολή τῶν

άνθρωπων, τήν κοινωνία ὄλων τῶν πιστῶν, ἀνεξαρπτήως φυλῆς, γένους, μορφωτικοῦ ἐπιπέδου, ἡλικίας.

● Δέν ὑπάρχει διαφορά ἀνάμεσα στόν Ἰουδαῖο καί τόν Ἕλληνα, τό δοῦλο καί τόν ἐλεύθερο, τόν ἄνδρα καί τή γυναῖκα. Ἔτσι γράφει σπίν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή (γ' 28). Ἐν Χριστῷ καί σὺν Χριστῷ ὅλοι ἀποκοτοῦν μία νέα ιδιότητα ἐκείνην τοῦ ἀδελφοῦ. Ἰδιαιτερότητες πάντοτε ὑπάρχουν καί πρέπει νά ὑπάρχουν. Ἄν δέν ὑπάρχουν, τότε οἱ ἄνθρωποι εἶναι νούμερα μῆς ἀπρόσωπης μάζας: εἶναι ἀντίτυπα βγαλμένα ἀπό τό ἴδιο καλούπι: εἶναι οἱ καρποὶ κάποιας κλωνοποιήσεως. Πρέπει, λοιπόν, νά ὑπάρχουν οἱ ἰδιαιτερότητες, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν ἔρχονται σέ ἀντίθεσι μέ τήν πραγματική ἰσότητα, μέ τήν ἀδελφωσύνη, μέ τήν παγκοσμιοτητα, μέ τὰ ἴσα δικαιώματα.

● Δέν ὑπάρχει ὁ ἀτομισμός τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα. Ὑπάρχει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας γιά ὄλους, προσφέρεται σέ ὄλους. Ἔτσι τονίζει σπίν πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολή (γ' 11). «*Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός*». Ὅλοι ἐνχριστωμένοι, γι' αὐτό καί ἐνορχηστρωμένοι καί συναρμολογούμενοι (Ἐφεσ. δ' 16).

«*Πᾶς*», καθένας, ὁ ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νά γίνη μέτοχος τῆς σωτηρίας, ἀρκεῖ νά πιστεῦσι στό Χριστό καί νά ζήσι κατά Χριστόν. Ἐνας σαρκικός πατέρας, ὅσο ἀγάπη κι ἄν ἔχη, διανέμει τήν περιουσία του πολύ περιορισμένα: μόνο στά παιδιά του. Ὁ Θεός ὅμως χαρίζει τήν κληρονομία Του σ' ὄλους τούς ἄνθρώπους, πού δέχονται νά γίνουν παιδιά Του, πού λαμβάνουν τήν υἰοθεσία. Κι αὐτό, διότι ὁ Κύριος εἶναι «*πλουτῶν εἰς πάντας τούς ἐπικαλουμένους αὐτόν*» (στ. 12).

● Πλοῦτος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀγάπη Του. Καί τό παράδοξο εἶναι, ὅτι ὅσο δίνει ἀγάπη, τόσο πλουτίζει. Πιο πλούσιος ἐκεῖνος, πού προσφέρει.

● Πλοῦτος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἐπιθυμία Του νά σωθοῦν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι. Καθένας, πού πιστεῦσι στό Χριστό καί τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία, προσθέτει πλοῦτο στό Θεό.

● Πλοῦτος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀνεξάντλητη δωρεά Του. Δέν στερεῦει ἡ δεξαμενή τῶν δωρεῶν Του. Δέν τσιγκουνεύεται ὁ Θεός. Παρέχει τή δωρεά τῆς χάριτος καί σέ Ἰ-

ουδαίους καί σέ Ἕλληνες, χωρίς νά φοβᾶται, ὅτι δέν θά ἐπαρκέσι. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁρᾷς πῶς δείκνυσιν (ὁ Παῦλος) αὐτόν (τόν Θεόν) σφοδρῶς ἐφιέμενον ἡμῶν τῆς σωτηρίας, εἶγε καί πλοῦτον οἰκεῖον ἡγεῖται ταύτην; Ὡστε μὴδέ νῦν αὐτούς ἀπογνῶναι, μὴδέ νομίσει, εἶγε βουληθεῖεν μετανοῆσαι, ἀσυγγνώστους εἶναι. Ὁ γάρ πλουτῶν οἰκεῖον ἡγούμενος τό σφάζειν ἡμᾶς, οὐ παύσεται πλουτῶν ἐπεὶ καί τοῦτο πλοῦτος τό εἰς πάντας ἐκκεῖσθαι τήν δωρεάν*» (Ε.Π.Ε. 17,336).

Μετὰφρασις:

Βλέπεις πῶς δείκνει, ὅτι αὐτός ἐπιθυμεῖ πολύ τή σωτηρία μας, ἀφοῦ βέβαια τήν θεωρεῖ καί δικό του πλοῦτο; Ἄς μὴν ἀπελπισθοῦμε, λοιπόν, καί ἄς μὴ νομίζουμε ὅτι εἴμεθα ἀσυγκώρητοι, ἄν βέβαια ἀληθινά μετανοοῦμε. Διότι ἐκεῖνος, πού θεωρεῖ δικό του πλοῦτο τή δική μας σωτηρία, δέν θά πάψη νᾶναι πλούσιος σέ ἀγάπη, ἀφοῦ καί αὐτό εἶναι πλοῦτος του, τό νά στέλνη σ' ὄλους ἀφθονη τή δωρεά του.

Τό ὄνομα Κυρίου (στ. 13)

Ἡ πίστις γίνεται ὁμολογία. Ἡ πίστις γίνεται προσευχή. Καί ἡ προσευχή εἶναι εἶδος ὁμολογίας. Εἶναι ἐξομολόγησις, δοξολογία καί αἶνος πρὸς τό Θεό. Γι' αὐτό στόν ἐπόμενο στίχο συνεχίζει τήν ἀλήθεια τῆς σωτηρίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων, πού πιστεύουν στό Χριστό. Πιστεύουν καί ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα Του. «*Πᾶς γάρ ὅς ἄν ἐπικαλέσῃται τό ὄνομα Κυρίου σωθήσεται*» (στ. 13). Δηλαδή: Ναι, καθένας πού θά ἐπικαλεσθῇ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, θά σωθῇ.

Καί τό χωρίο αὐτό εἶναι παρμένο ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη. Τό συνηθίζει ὁ Παῦλος, νά ἐπιστρατεύη τήν Παλαιά Διαθήκη πρὸς ἐπίρρωσι τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως καί σωτηρίας. Γιατί; Ἄφ' ἑνός γιά ν' ἀποστομώνωνται οἱ Ἰουδαῖοι καί νά βλέπουν, ὅτι ὄλη ἡ Π. Διαθήκη τούς ὠθεῖ πρὸς τό ὄνομα καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσσία. Ἄφ' ἑτέρου γιά νά δείχνη τή συμφωνία Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης.

Τό χωρίο εἶναι ἀπό τόν προφήτη Ἰωήλ. Μιλάει ὁ προφήτης γιά τήν «*ἡμέραν τοῦ Κυρίου*». Ὡς ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἐκλαμβάνεται καί ἡ

πρώτη και δευτέρα παρουσία του Χριστού. Λέγει, λοιπόν, για όσους επικαλούνται τον Κύριο: «Καί ἔσται, πᾶς, ὅς ἂν ἐπικαλέσται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται» (Ἰωήλ γ' 5).

● Δυνατό τό «ὄνομα Κυρίου», ἀφοῦ ἡ περίφρασις «ὄνομα Κυρίου» ἰσοδυναμεῖ μέ αὐτόν τόν Κύριο. Ἄλλά καί ἡ προσευχή μέ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου εἶναι παντοδύναμη. Ὅλα γίνονται «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

● Ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος Κυρίου ποιά εἶναι; Εἶναι ἡ πίστις, ἀφοῦ πάνω στή δοκιμασία καί τόν πόνο του κανεῖς τόν πῖό ἰσχυρό ἐπικαλεῖται.

● Ἐπίκλησις εἶναι ἡ προσευχή. Οἱ νηπτικοί πατέρες μιλάνε πολύ γιά τή δύναμι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς προσευχῆς. Ἐπικαλούνται συνεχῶς, «ἀδιαλείπτως» τόν Κύριο: «Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ καί Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς».

Ἐπίκλησις; (στ. 14)

Ἐνδιαφέρον γιά τούς Ἰουδαίους δείχνει ὁ Παῦλος. Ὅχι μόνον, διότι κάτι τό ξεχωριστό αἰσθάνεται γι' αὐτούς, ἀλλά καί διότι αὐτοί ἀντιστέκονταν περισσότερο στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Σκοπός του ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι δωρεά τῆς χάριτος, πού τήν οἰκιοποιεῖται κάθε ἄνθρωπος μέ τήν πίστι. Τή σωτηρία δέν μποροῦν οἱ Ἰουδαῖοι μέ τό Νόμο τῆς Παλαιᾶς νά κερδίσουν. Καί ὅμως, ὅλη ἡ Παλαιά Διαθήκη ὁδηγεῖ στήν ἐν Χριστῷ σωτηρία.

Ἡ παράθεσις πολλῶν χωρίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στά κεφάλαια 10 καί 11 δέν φανερώνει ἀπλῶς τήν Παλαιοδιαθηκική γνῶσι τοῦ Παύλου, ἀλλά καί τήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ γιά τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ. Δυστυχῶς ὁ λαός αὐτός, σπῆ μεγάλη του πλειονοψηφία φάνηκε ἀνάξιος τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεινε ἔξω ἀπό τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐθύνη βαρύνει καθ' ὁλοκληρία τούς Ἰουδαίους, ἀφοῦ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου δέν τούς ἐξήρесе.

Βέβαια κάθε φορά, πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος τούς ἔφερεν σέ δύσκολο σημεῖο, κατά τό διάλογο, ἐπεστράτευαν νέες δικαιολογίες γιά τήν ἀντιευαγγελική τους στάσι. Ἔτσι καί τώρα. Τούς εἶπε, στηριζόμενος μάλιστα καί σέ

χωρίο τοῦ προφήτου Ἰωήλ, ὅτι «πᾶς», ὁ ὅποιος οἰσθήποτε, μέ πίστι ἐπικαλεσθῆ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, θά σωθῆ. Ἐμφανίζεται ὁ Παῦλος μέ ἀλλεπάλληλα ἐρωτηματικά: Πῶς νά ἐπικαλεσθοῦν τόν Ἰησοῦ, ἀφοῦ δέν ἔχουν πιστεύσει; Πῶς νά πιστεύσουν, ἀφοῦ δέν ἄκουσαν σχετικό κήρυγμα; Πῶς ν' ἀκούσουν κήρυγμα γιά τό Χριστό, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει κήρυγμα; «Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δέ πιστεύουσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δέ ἀκούσουσι χωρίς κηρύσσοντος;» (στ. 14). Δηλαδή: Πῶς θά ἐπικαλεστοῦν Αὐτόν πού δέν Τόν πίστευσαν; Καί πῶς θά πιστεύσουν σ' Αὐτόν, γιά τόν ὅποιον δέν ἄκουσαν; Καί πῶς θά ἀκούσουν χωρίς κήρυγμα;

Δέν εὐσταθοῦν βεβαίως οἱ δικαιολογίες αὐτές, ὅταν μάλιστα τίς ἀπευθύνουν στόν Παῦλο, τόν κατ' ἐξοχήν κήρυκα τοῦ λόγου, τόν κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ τά ἀλλεπάλληλα αὐτά ἐρωτηματικά, προκειμένου γιά τούς ἀπειθοῦντες Ἰουδαίους, φανερόνουν προφάσεις, προκειμένου γιά τήν Ἐκκλησία καί τούς ἀνθρώπους ὅλης τῆς γῆς, φανερόνουν τήν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τοῦ κηρύγματος.

● Ἐπίκλησις Ἐκκλησίας χωρίς κήρυγμα; Κάτι τέτοιο θά ἔμοιαζε σάν βρύση χωρίς σταγόνα νερό. Τό κήρυγμα εἶναι τό πρῶτο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μέ τό κήρυγμα μεταδίδονται οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεως. Μέ τό κήρυγμα ἐνισχύονται οἱ πιστοί στήν ἀλήθεια, προφυλασσόμενοι ἀπό τήν ποικίλη πλάνη. Μέ τό κήρυγμα γεννᾶται ὁ πόθος τῆς σωτηρίας. Μέ τό κήρυγμα ὁδηγοῦνται οἱ πιστοί σέ συνειδητή μετοχή τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τό κήρυγμα ὁ ναός καθίσταται ὑπερῶ τοῦ Πεντηκοστῆς. Τό Πνεῦμα τό Ἁγίον ἤλθε «ἐν πυρίναις γλώσσαις». «Καί ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. β' 3-4).

Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη Ἐκκλησία χωρίς κήρυγμα; Ναός χωρίς κήρυγμα; Θ. Λειτουργία χωρίς κήρυγμα; Ἱερή ἀκολουθία χωρίς κήρυγμα; Ἐκκλησιαστική ζωή καί ἐκκλησιαστικό ἦθος χωρίς κήρυγμα;

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὅσα ὑψώνουν οἱ ἄνθρωποι!

Υψωσε τόν ἔγωισμό του ὁ ἄνθρωπος. Θέλησε νά παραστήσει τόν ὑπεράνθρωπο. Καί βλέπει, πῶς πέφτει, πῶς καταρρέει χτυπημένος ἀπ' τόν πόνο, τίς ἀρρώστιες, τίς ἀδυναμίες καί τὰ πάθη του.

- Ὑψωσε τήν *τεχνολογία* του καί καυχήθηκε πῶς ἀνέβηκε στό διάστημα. Καί ξαφνικά βλέπει νά τόν καταστρέφει ἡ ἴδια του ἡ τεχνολογία.

Οἱ δύο πύργοι στό *Μανχάταν* τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ γνωστοί σάν «*δίδυμοι πύργοι*», πού ἀποτελοῦσαν τό καύχημα τῆς σύγχρονης τεχνολογίας καί λειτουργοῦσαν ὡς τό οἰκονομικό κέντρο τῆς γῆς, σωριάστηκαν στίς 11 Σεπτεμβρίου 2001 σάν χάρτινοι πύργοι. Χτυπήθηκαν ἀπό ἐγκληματίες-τρομοκράτες, πού χρησιμοποίησαν ὁμως τήν ἴδια τεχνολογία. Μέσα σέ λίγα λεπτά ἑκατόν δέκα ὄροφοι ἰσοπεδώθηκαν.

- Ἀντί γιά τήν *ταπεινώσι* οἱ ἄνθρωποι ὑψώσαμε τόν ἔγωισμό μας, κι ἀποδειχθήκαμε ἀδύνατοι.

- Ἀντί γιά τήν *τέχνη* τῆς Ἀγάπης, ὅπως εἶναι ἡ ὑψωσις τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ στό Σταυρό, ὑψώσαμε τήν τεχνολογία τῆς καταστροφῆς. Καί τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ὀλέθρου ξεπέρασαν κάθε μέτρο ἀσφαλείας.

- Ἀντί νά ὑψώσουμε τὰ χέρια στό Θεό, ἰδίως οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, πού ζοῦμε πιό ἐφιαλτικά τήν ἀδυναμία μας, ὑψώσαμε τή *γροθιά* τῆς υπερφίαλης προκλητικότητας. Ἐμπιστευθήκαμε τόν ἑαυτό μας σέ ἀνθρώπινες δυνάμεις καί ὑπερδυνάμεις καί ἀποσύ-

ραμε τό βλέμμα μας ἀπ' τό Θεό τῆς σωτηρίας καί τήν ἐλπίδα μας ἀπ' τή δική Του συμμαχία.

Πρὶν ἀπό τριάντα πέντε χρόνια εἶδε ἡ ἀνθρωπότητα, νά πέφτει ὁ πύργος τῆς ὑπερηφανείας τῆς μιᾶς ὑπερδυνάμεως, τῆς Ἀνατολικῆς. Πρὶν ἀπό εἴκοσι τρία χρόνια εἶδαμε νά πλήττεται τρομακτικά καί τρομοκρατικά ὁ πύργος τῆς ἄλλης ὑπερδυνάμεως, τῆς Δυτικῆς.

Γιατί ἡ βεβαίωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν προκειμένῳ νά εἶναι τόσο τραγική; Βεβαιώνει ὁ ἀψευδής λόγος τοῦ Κυρίου: «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. ιδ' 11).

- Γιατί ὁ ἄνθρωπος νά μὴ συνετίξεται ἀπ' τίς προηγούμενες καταπτώσεις τῆς προκλητικῆς ὑπερηφανείας; Γιατί σέ κάθε ἐποχή νά ἐπαναλαμβάνη τήν ἀνοησία τῆς Βαβέλ; Γιατί νά ἔχη τήν *ἐπαρσι*, ὅτι θά «οἰκοδομήσῃ ἑαυτῷ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ»; (Γεν. ια' 4). Οἱ δύο πύργοι, οἱ οὐρανοξύστες, ἀποτελοῦσαν καί αὐτοὶ τό σύμβολο τῆς σύγχρονης ἐπάρσεως, τῆς σύγχρονης εἰδωλοποιήσεως, ἀλλά καί τῆς σύγχρονης συγχύσεως.

- Γιατί νά οἰκοδομῇ τή *ζωή* του καί τό μέλλον του ὁ ἄνθρωπος χωρίς Θεό;

Πιστεύουμε, ὅτι καί οἱ Ἀμερικανοί, ἀλλά καί οἱ Εὐρωπαῖοι, καί ἐμεῖς φυσικά οἱ Ἕλληνες γιά μία ἀκόμα φορά θά βεβαιωθήκαμε γιά τήν ἀληθινότητα τῶν λόγων τοῦ Ψαλμωδοῦ:

«*Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων*» (Ψαλμ. 126,1).

Παρέλασις ζευτελισμοῦ

Ἰμαστε σίγουροι, ὅτι ὁ πρωθυπουργός μας κ. Κυριάκος Μητσοτάκης δέν θά παρέστη στό ἐλεεινό γεγονός, πού λέγεται «*παρέλαση ὑπερηφάνειας*». Τί ἦταν αὐτή ἡ παρέλασις ὅλοι πλέον τό γνωρίζουν. Μαζεύτηκαν τό κάθε εἶδους «*καρακιτσαριό*», ὅλοι οἱ ἀνώμαλοι καί διεστραμμένοι, ἐκεῖνοι πού ἔχουν «*συνεταιριστή*» στή συνομοσπονδία τῶν ΛΟΑΤΚΙ, καί πού ἔχουν ἀρχηγό τόν... *Σατανᾶ*. Μαζεύτηκαν στήν ὠραία καί ἀγιοτόκο Θεσσαλονίκη!

- Ἄλλοτε σέ μία ἡμέρα τελείωνε ἡ παρέλασις («*πασαρέλα*») τῶν ἐκφύλων. Τή φορά αὐτή διήρκεσε ἑννέα ὁλόκληρες μέρες, ἀπό *21 ἕως 29 Ἰουνίου*.

- Στ' ἀλήθεια, μέ τίνος τήν ἄδεια ὅλα αὐτά τά ἐλεεινά πρόσωπα, γυμνά καί ἡμίγυμνα, μέ πολύχρωμες σημαῖες καί μέ συνθήματα πρόστυχα καί ἄκρως ἀνθελληνικά, κατάφεραν νά καταργήσουν γιά ἑννέα μέρες τήν Θεσσαλονίκη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί νά τήν ἀντικαταστήσουν μέ μία πόλι, πού τό μεγαλύτερο πανῶ της ἔδειχνε τή νέα ὀνομασία της.

- Ποιά ἡ ὀνομασία τῆς Θεσσαλονίκης τῶν ΛΟΑΤΚΙ; «*ΣΑΤΑΝ*»! Καί πιό τό βασικώτερο σύνθημα τῶν ἐκφύλων, πού τούς προστατεύει πλέον ὁ νόμος ὑπέρ τῶν ὁμοφυλοφίλων καί ὑπέρ τοῦ νά παντρεύονται ἄντρας μέ ἄντρα καί γυναῖκα μέ γυναῖκα; Πάλι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀφίσσες τῆς σατανικῆς παρελάσεως τό διαλαλοῦσε: «*Ἡ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. ΕἶΝΑΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΚΗ*»!!!

- *Παῦλε ἀπόστολε*, δέν σοῦ ἀνήκει ἡ ὠραία Θεσσαλονίκη! Δέν θέλουν οἱ κρατοῦντες νά θεωρησῶνται ὁ ἐκπολιτιστής καί ὁ ἀγιάζων τήν πόλι. Οἱ κρατοῦντες τήν χαρίζουν στόν Σατανᾶ, τήν ἀφήνουν στό ἔλεος τοῦ ὄχλου ἐκείνου, πού καλεῖται «*σκυλολόι*» τῆς βρωμιάς καί τῆς φρικτῆς ἀλητείας.

- Καί σύ, *Παῦλε Μελά*, πού ἦρθες στή Μακεδονία μέ τά ἅγια ὄνειρα νά ἀπελευθερώσῃς τήν χώρα τῶν προγόνων μας, ἀπό κεῖ πού τώρα βρίσκεσαι ὀπωσδήποτε θά θρηνηῖς. Πῶς αὐτοί, στούς ὁποίους σύ καί οἱ λοιποὶ Μακεδονομάχοι παραδώσατε ἐλεύθερη τή Χριστιανική Θεσσαλονίκη, τήν ἀφήσαν τήν πόλι τήν ἁγία νά καταστήσῃ σκουπιδαριό ἀχρείων «*ὑποκειμένων*»;

- Μή μᾶς πῆ ἡ κυβέρνησις, πού νομοθέτησε γάμους ἀνωμάτων (νά παντρεύονται ἄντρας μέ ἄντρας καί γυναῖκες μέ γυναῖκες), ὅτι ὅλο αὐτό τό ἐννιάμερο φεστιβάλ τοῦ ὑποκόσμου καί ὑπανθρώπων εἶναι... πολιτιστική ἐκδήλωσις! Μή μᾶς πῆ ὁ πρωθυπουργός μας, ὅτι καί τό «*φεστιβάλ ὑπερηφάνειας*» τῶν πολύχρωμων ἐκφύλων καθιστᾶ καί τόν ἴδιον ὑπερήφανο! Μιά τέτοια «*περηφάνεια*», κ. Μητσοτάκη, σᾶς κατέβασε ἀπό τό 41% στό 28%!

- Ἡ τρέλλα βέβαια δέν πάει στά βουνά! Γυρίζει μέσ' στίς πόλεις. Κι ἄς μή μᾶς πῆ κανένας λογικός, πῶς τρέλλα μ' ἀρχηγό τό Σατανᾶ ὑπάρχει πιό μεγάλη ἀπό αὐτήν πού γύριζε *ἡμίγυμνη* καί *ὀλόγυμνη* μέσ' στή Θεσσαλονίκη τό τελευταῖο ἐννιάμερο τοῦ Ἰουνίου.

- Ἡ προδοσία τῶν Πρεσπῶν δέν εἶναι τίποτε μπροστά στό γκρέμισμα κάθε ντροπῆς καί ἡ παράδοσις τῆς Θεσσαλονίκης στόν ΣΑΤΑΝΑ, ὅπως μέ περηφάνεια διακήρυτταν οἱ ἀφίσσες τῶν ἀνωμάτων τῆς παρέας τῶν ΛΟΑΤΚΙ!

Ἀποκεφαλίζει τό μεθύσι!

Ἰατί τοσο εὐκόλα ἡ *νιότη* μας νά θυσιάζεται στήν τρελλή ταχύτητα τῆς ἀσφάλτου, στό ἔξαλλο ξενύχτι τοῦ ἀλκοόλ, στήν παρέα τῆς πορείας πρὸς τόν φρικτό θάνατο; Ἔχουμε τόσα πολλὰ παιδιά καί τόσους ἐφήβους καί τόσα παλληκάρια, ὥστε νά μή συγκλονιζώμα-

στε πού μαζικά κάποτε χάνονται στο ξέφρενο ταξίδι;

- Αυτό πού συνέβη τὰ ξημερώματα τῆς Κυριακῆς (15 Ἰουνίου) στο δρόμο Καβάλας πρὸς Ξάνθη, ἦταν τρομερό. Τέσσερις νέοι βρέθηκαν νεκροὶ στὴν ἄσφαλτο, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς ταυτοποιήσουν ἀκόμα καὶ οἱ φίλοι τους. Ὅταν βλέπης κορμιά νεκρά χωρὶς κεφάλια, πῶς νὰ νὰ ἀναγνωρίσης τὰ θύματα τοῦ τρολλοῦ τρεξίματος; Τέσσερα σώματα χωρὶς κεφάλια! Καὶ λίγο πιο πέρα ἀνάμεσα στὰ παλιοσίδηρα πού εἶχε καταστήσει τὸ αὐτοκίνητο τῆς νεανικῆς παρέας, βρέθηκαν τέσσερα κεφάλια!

- **Ἀποκεφαλίστηκαν!** Τὸ καταλαβαίνετε; Καὶ ναί μὲν ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ τιμᾶμε τοὺς ἁγίους μάρτυρες, πού σκληροὶ ἀντίχριστοι δῆμιοι τοὺς ἀποκεφάλιζαν, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι τῶν νέων τῆς Ξάνθης δέν ἔχουμε μαρτυρικό ἀποκεφαλισμό. Ἔχουμε ἕξαλλο ἀποκεφαλισμό.

- Δέν θὰ ποῦμε τίποτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ χαρακτῆρα τῶν τεσσάρων νέων (ὁ πέμπτος μεταφέρθηκε τραυματισμένος στο νοσοκομεῖο). Τὰ νιάτα τὰ κλαῖμε, ὅταν μάλιστα μᾶς τὰ σκοτώνει τὸ ἕξαλλο τρέξιμο, τὸ μεθυσμένο πάρτι, ἢ σκληρὴ παρέα.

Δέν ἔχουμε δικαίωμα νὰ προσθέσουμε στὸν ὄδυρμό κι ἄλλο ὄδυρμό.

- Μὰ κάποτε αὐτὰ τὰ παλληκάρια ἦσαν **ἀγνά παιδιά**. Πήγαιναν στο σχολεῖο. Εἶχαν ὁμορφὰ ὄνειρα. Μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὸν Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησία. Δέν γνωρίζουμε. Πάντως ὅλα αὐτὰ, καὶ τὰ ὄνειρα τὸν καλῶν γονέων, τὰ σκότωσε ἡ φράσις «*φθείρουσιν ἡθὴ χρηστά ὁμιλίου κακαί*» (Α' Κορ. ιε' 33).

- Ὑπάρχει πρόληψις τέτοιων τρομερῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐξαφάνισις τραγικῶν δυστυχημάτων; Νομίζουμε ναί! Κάθε ἐχέφρων ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα Ἕλληνας καὶ Χριστιανός, ἀναπολεῖ τὴν ἐποχὴ πού ἕνας χριστιανὸς ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως, ὁ κ. Παπαθεμελής, κατῶρθωσε διὰ νόμου νὰ κλείνουν τὰ λεγόμενα κοσμικὰ κέντρα στίς 12 τὴ νύκτα.

Τηρήθηκε ὁ νόμος; Ὁχι! Ἐμφανίστηκε ἄλλος ὑπουργός, πού δέν ἀξίζει νὰ ποῦμε τὸ ὄνομά του, πού κατάργησε τὸν νόμο καὶ ἐπέβαλε ὡς ἀναγκαῖο τὸ ξενύχτι καὶ τὸ μεθύσι ὄλουχτις, λέγοντας: «*Τὰ νυκτερινὰ κέντρα εἶναι πολιτιστικὰ κέντρα!*»

- Τὸ χρῆμα νὰ τρέχη! Αὐτὸ μᾶς νοιάζει. Ἄν τρέχη καὶ τὸ αἷμα, ἐμᾶς τίς μᾶς νοιάζει; Ἐ, ὄχι! Ἄς λυπηθοῦμε ἐπὶ τῆς τῆς τὰ παιδιὰ πού σκοτώνονται!

Εἶναι προκλητικὸς ὁ πλουτοκράτης

Χρυσάφι! Ἔχετε; Ὑπάρχουν πολλοὶ πού ἔχουν. Ἔχουν εἰδικὰ **χρυσοκιβώτια**. Ἔχουν εἰδικές **θυρίδες** χρυσοῦ. Ἔχουν **ράβδους** χρυσοῦ. Ἔχουν συλλέξει χρυσάφι, ἀλλ' εἶναι «ἀσφαλισμένο» σέ ξένες **τράπεζες**. Ἔχουν καὶ ἄνθρωποι πού δέν τοὺς ὑποψιάζεις, κι ἄς εἶναι κοντά σου κι ἄς παριστάνουν τὰ... φτωχαδάκια πού ζητιανεύουν!

- Ἀλλὰ δέν φανταζόμασταν ὅτι ὑπάρχουν καὶ **χρυσὰ αὐτοκίνητα**. Καὶ μιλάμε

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ	Κωδικός 01-1323
ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ	
Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»	
Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου	
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα	
www.ioannisvaptistis.gr	
Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440	
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr	
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:	
Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρη	
Ἔτησιᾶ συνδρομή:	
Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.	
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.	
Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.	
Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:	
Περιοδικό «Βαπτιστής»	
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.	

για πραγματικά χρυσά αυτοκίνητα. Μιλᾶμε για αυτοκίνητα, πού ὅλα σχεδόν τὰ ὄργανά τους καί τό ἔσωτερικό τους εἶναι ἐπενδεδυμένα μέ χρυσάφι.

Ἄσφαλῶς θά εἶδατε τέτοιο αυτοκίνητο. Μόνο πού θά τό εἶδατε νά καίγεται ὀλόκληρο. Πόση ἡ ἀξία τοῦ αυτοκινήτου αὐτοῦ, πού ἀσφαλῶς ἕνας «ἄφρων» νεόπλουτος τό εἶχε στήν κατοχή του; **3.000.000**, ναι, τρία ἑκατομμύρια εὐρώ!

• Ὁ κάτοχός του, ἀφοῦ τό ἔφερε σέ ἔκθεσι καί ἐπίδειξι πολυτελέστατων αυτοκινήτων, τό ἔβγαλε μία βόλτα για νά τρέξει μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα στήν Ἀττική ὁδó, πού πηγαίνει πρὸς τό ἀεροδρόμιο τῶν Ἀθηνῶν.

• Ξαφνικά ἐμφανίστηκε φωτιά. Μόλις καί πρόλαβε νά πηδήξει ἀπό τό καίόμενο ὄχημα ὁ πλούσιος «ἄφρων». Κάηκε ὀλοσχερῶς τό γυαλιστερό αυτοκίνητο. Πάει καί τό χρυσάφι, πάει καί τό ἀσήμι, πάει

καί ἡ τρελλή μανία τοῦ κατόχου. Φυσικά μποροῦσε νά σκεφτῆ, ὅτι μέ ἕνα ὄχημα τῶν 15.000 εὐρώ θά ἔκανε τή δουλειά του.

Φυσικά μποροῦσε νά σκεφτῆ, ὅτι μέ τὰ χρήματα πού σκόρπισε για τό καμμένο πλέον αυτοκίνητο θά μποροῦσε νά θρέψη πολλούς φτωχοὺς. Φυσικά μποροῦσε νά σκεφτῆ, ὅτι για λίγο μόνο θά εἶναι δικό του τό πολύχρυσο αυτοκίνητο. Φυσικά μποροῦσε νά δώση προσοχή στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «*Ἄφρων ταύτην τὴν ἡμέραν τό χρυσαφένιο ἀμάξι σου θά καῖ*»!

• Μά ποιός πλούσιος, πού καί τὰ πόμο-λα ἀκόμα τοῦ σπιτιοῦ του τὰ θέλει ἀπό χρυσάφι, μπορεῖ νά σκεφθῆ τή **ματαιότη-τα** τοῦ πλούτου; Ἀλλά καί ποιό κράτος τολμᾷ νά φορολογήση τέτοιους πλουσίους, πού καμαρώνουν για τήν πρόσκαιρη **ματαιότητα**:

• Ὁ ἱερός Χρυσόστομος φωνάζει: «*Χρυσῶν ψυχῶν, οὐχί χρυσῶν σκευῶν δεῖται ὁ Θεός*». Ἀλλά ποιός τόν ἀκούει; Βέβαια κανεὶς δέν χαιρεται, ὅταν ἡ φωτιά δέν καίει μόνο χρυσά αυτοκίνητα, ἀλλά καίει καί σκουριασμένες ψυχές!

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Στή μνήμη ὄσων ἔφυγαν για τόν Οὐρανό στό διάστημα 2017-2024.
Σελίδες 208. Τιμή 10 εὐρώ.
Τηλ. 2103212713, 2109765440.
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί για τό 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί για τό ἔτος 2024.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**